

Zahájení konference v Senátu PČR, 10. dubna 2015

Mgr. Joel Ruml, synodní senior Českobratrské církve evangelické

Vážení přítomní, bratři a sestry.

Je mi ctí i radostí, že vás mohu všechny pozdravit v druhý den naší konference. Důvodů k potěšení mám vícero a pokusím se je stručně zformulovat.

1. Velice mě těší, že se ke konání této konference velice vstřícně postavilo vedení senátu, jeho pan předseda Senátu Milan Štěch, paní místopředsedkyně Miluše Horská, senátorský klub KDU-ČSL s jeho předsedou Petrem Šilarem. I když si připomínáme upálení Mistra Jana Husa většinou v souvislostech teologických a spirituálních, konání v těchto prostorách a s vaší podporou, dává najevo, že se chceme setkat kvůli dopadu Husova života pro společnost jako takovou, nikoliv pouze její religiózní část. Ještě jednou – díky za spolupráci!
2. Velice mě těší, že tato konference je mezinárodní a že při ní budeme mluvit také o tom, jak se reformních myšlenek chápali další velikáni v různých částech světa, aby dosáhli reformy upadlé církve. Proto i v rámci této konference chceme vidět dlouhou řadu jdoucích od Petra Valdeše, Johna Knoxe, Johna Viklefa, Jana Husa, Jana Kalvína, Martina Luthera a dalších jako těch, kdo si včas uvědomili nebezpečí, do kterých se díky své moci církev dostala, a začali bit na poplach a zdůrazňovat kroky vedoucí k nápravě.
3. Zvláštní potěšení mám z toho, že tato konference je ekumenická. Součástí programu je přítomnost i příspěvek pana kardinála a tím i možnost pohlédnout na letošní Husovo výročí šířeji než jen pohledem tradičně protestantským. Je to poprvé, když se při tak kulatém výročí můžeme s učením a životem Jan Husa zabývat společně. Vítejte, pane kardinále, jsem rád, že jste naše pozvání přijal.

Podobně mě těší i přítomnost zástupců dalších denominací, jak byli představeni již při zahájení a také vás vítám.

4. Radost mám ještě z jedné skutečnosti, která již je více obsahová než personální. Tématiku reformace církve lze jen stěží přiřknout jedné tradici nebo regionu. Byl to proces široký a díky zásadě nutnosti stále být církví reformovatelnou, jsme vedeni k přístupu univerzálnějšímu než ryze regionálnímu. V díle Kristově také není církev místním útvarem, ale globálním nástrojem. Stejně tak je na tom každý, kdo na jakémkoli místě světa vidí svou odpovědnost v poslání sloužit pokoji a Pravdě, v poslání daném Kristem. K ilustraci si pomohu jedním příměrem, který máme v evangeliu. Tam Ježíš říká, že království nebeské je jako zrno, zrno maličké, které má v sobě silný předpoklad růstu, nesení plodů a poskytování ochrany. A to v daleko větším rozměru, než jaký by s tak titěrným zjevem zrnka kdo spojoval.
5. Ovšem tím bylo řečeno, že do našeho světa je vneseno něco malého s obrovským potenciálem. To zůstává, i když lidé mizí, jedno zda přirozenou cestou nebo násilně. To malé se záměrem poskytovat ochranu, záchranu a ovoce, tak působilo, že programovalo svědky, kteří v zájmu toho nedbali na svou čest i ztrátu a hájili to, co tento svět mělo činit lepším a dokonalejším. I když byli nejednou mocensky umlčeni, připomínáme si je a vracíme se k nim ne v naivní představě, že něco oživíme právě z jejich bytnosti. Vracíme se k nim proto, že víme, že zaseté zrno a jeho potenciál je tady stále. My smíme být také těmi, kdo mu usnadníme růst, aby se nám odvděčilo poskytnutím síly, ochrany a krásných plodů. Abychom tak mohli být právi těch, na které jsme hrdí.
6. Říká-li se dnes, že Evropa potřebuje ducha, pak tomu nelze rozumět tak, že našemu světadílu předáme něco z výplodů své duchovní tvořivosti, ta je totiž vždycky dobově a kulturně podmíněná a podjatá. Nejvíce dáme Evropě, když se setkáme u takových svědků, kteří se soustředili na zájem toho, co bylo do světa zaseto, co žádný režim nevymýtil, a co

jediné zušlechťuje, podněcuje a směřuje výš, nikoliv níže. V tom musíme věrně stát u principů v moderní civilizaci mírně pozapomenutých, ovšem stále nosných.

7. Rád bych zmínil, že včera uplynulo 70 let od popravy jiného svědka Kristova, Dietricha Bonhoeffera (+9.4.1945). Což pouze potvrzuje, že ducha, tedy sílu a chuť k tvořivému životu, Evropě dodají všichni ti, kdo zapomenou na své zájmy a uvolněné síly věnují společným a vyšším cílům, jdoucím přes hranice.
8. Naším cílem, organizátorů z Českobratrské církve evangelické bylo, abychom se sešli u Husova odkazu. Spojujeme to s naší přítomností a tak přemýšlíme o tom, co se současnou duchovní situací a sekulární společností. Ta má podobné rysy v Čechách, tak i ostatních evropských zemích. Napořád však jsou svět a společnost polem, které umí přijmout setbu pro dobrý budoucí vzrůst. O ten nám dnes jde, proto smíme zpříma pohlédnout na Husa, aniž bychom chtěli organizovat ryze vzpomínkovou slavnost a připomínku.

Vítejte tedy všichni a kéž je vám pobyt v Praze radostí a účast na konferenci obohacením. Znovu děkuji vám, dnešním našim hostitelům za vstřícnost a poskytnutí všeho, co umožňuje, abychom tento den prožili soustředěně a podnětně a využili vaše pohostinství k plnému zaujetí dílem a odkazem Mistra Jana Husa. Prosím, vyřídte pozdrav a přání brzkého uzdravení panu předsedovi Senátu, Milanu Štěchovi.